

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłal,
Strowja óe
Swójbny statok
A twój swjatosok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosó ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Čerstwosó da.

Njech ty spěwał
Swěrnje džěłal
Wšědne dny;
Džěń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njech ól khmana
Žiwnosó je;
Žiwa woda,
Klě Bóh poda,
Wokřew óe. F.

• Sserbske njedželske łopjeno. •

Budyšin

10. oktobra 1926

Bauzen

Čištoč a nakład Ssmolerjez knihicziščjetnje a kniharnje sap. družst. s wobm. ruł. w Budyšinje.

Wukhadža łóždu hobotu a plačzi bértlětnje 78 stotnych pjenjełtow.

19. njedžela po šwjatej Trojizy.

Žně šu šaschle a lětny čaš je šo minyl. Jer. 8, 20.

Dolho wjazy njetraje a s polnymaj rukomaj wětr huche liščo nam na pucž mjeze, šo bnych šo šašo do semje wróczike. Požlednje kwětki w šahrodach kčžěša. Štaczi hłóš je wotmjelnył. Šažo a šažo šo Bože šlónčžo khowa. Kur na sprózneji šemi leži. Lětny čaš je šo minyl.

Krótko to, šnadne šlowo. Šsnano s žyla nješny wjedžal, šo je tež w Božim šwjatym pišmje šwoje měštno namakało. Me šhtóž jo šebi we wěčnym šwětle prawje wobhladuje, tomu ma wjele prajicž. Šhto drje? Šój, čžemoj šej to dženska rospominacž.

Křelusch našich špěwaršich šo šapocžnje: „Najrješšche dny nětk šaschle šu, šo šyma šichibližuje.“ Šiščže ras lětno dny ššched našchimaj woczomaj šteja. Kał šo wokoło naš žiwjenje na tykžore waschne hibašche! Kał wšcho kčžěšsche a šesrawi! Dny tak dolhe, pola tak polne, wutroba tak wješela! A nětk? Šola prošdne, wěššik w šhtomach a šahe čžma. Njeje potom našche šlowo kał šrudna škoržba: „Lětny čaš je šo minyl“?

A ššych, njeklinczi ššchi tym hiščže ššubšcha truna we twojej wutrobje? Tak bžža našche lěta s šhwatkom, kał woda w rězy. Někotra kwětka tebi ššchi pucžu šakčžě — wona je šwjadnyła. Někotry šlónčžny džěń čže poštrowi — nimo je a wróczjo nješšchidže. Mnyššich na dolhi rynł rowow, kiž šo ššchi twojim pucžu ryjachu. Kelko tyč, kiž čži bliško štejachu, hižo woteńdžechu. Šičezjo bóle šny wopuschčženny. A šacžuwajš:

„Lětny čaš je šo minyl!“ Abo čžežke nješbožo tebe potřechi. Šwonkowne abo šnutškonne domapytanje ššchidže. Ššuboko do twojeho žiwjenja ššchimašche. Tak kał něhdny bž, ženje wjazny njebudže. Tak šwětle čži šlónčžo ženje wjazny nješwěčži. Šotom ššyšniwje we wutrobje klinczi: „Lětny čaš je šo minyl!“ Abo twoje mozy wotebšeraja. Wóczžo njemóže to, ššhtož je bliško, tak jašnje ššosnacž. Šenož ššhtož w dalokščzi je, derje widži, runje jako čžnył čži Bóh tón Anjes prajicž: Nětko wostaj to ššmške a šachodne a hladaj na to, ššhtož je daloko, we wěčnoščzi! Džělo, kiž w přjedawšich čžašach tak ššpěšnje džěšche, njecha šo wjazny tak derje radžicž. Někotry přjedny łóžšchi pucž šo nětk hubješšcho džže. Ššto je šo štało? Lětny čaš je šo minyl! Našyma tu je!

Ššto čžezš čžinicž? Škoržicž, šo je wššitko tak šachodne? Dnjam tupje šancž dacž: Wššak wšcho ničjo nješpomha? Še mnyššlemi ššajnje jenož w ššandžennyč čžašach žiwy bnyč? Ně, mny čžemy s jašnym wóczžkom šachodnoščzi do woczow hladacž a šo na šlowo Šawoła dopomnicž: „Wohladanje tutoho šwěta ššandže.“ A potom mnyšle a woczži ššajicž na to wěčžne, nješachodne. „Šytajčže to, ššhtož je horjěłach, niž to, ššhtož na šemi je!“

Šesuz ras wo ššastojniku powjeda, kiž bž jemu dowěřjene ššubko hubjenje ššastarał. Ty ššawišnu ššajesš. Ššlónčži šo s tym, šo tón Anjes nješwěrneho ššastojnika ššwali. Ššto dha na nim ššwali? Wěšče niž jeho nješprawdoščž, ale jeho mnyšdroščž. Wjele droheho čžaša bž šškomdžik. Šako pał pytny, šo šo šnadny čaš minje a jeho kņes ššamokwjenje šej žada, šo šebjerje. Wón, kiž hacž dotal tak prawje nješwědžesche, ššto

ma cžinicž, sapocžnje řo prashecž: Sčto dyrbiu cžinicž? Wón ř hłowu a ř rukomaj džela. Schromadži řwojeho řnjesa dołžnikow: Pořndú řo a napisč rucže poř řta! Rucže! Cžak bęži. Wón wukhowa, řčtoř řo hiřčje hodži wukhowacž. To tón řnjese řhwali! Tele wozucženje, tule pilnořčž!

Nętko hlej, lętny cžak je řo minyl, cžak rořčženja a řrawjenja. Nařma tu je, cžak řnjow. Bóh řamokwjenje řada. Eřny řwój cžak wuřiwat řa węcžnořčž? Eřny řtupil na wuřki pucž? Je přhiřčła twoja řecža, džewjata abo jędnata hodžina, hđžeř ty torhořčje řiwjenja a řwęta wopuřčjeřiwři džęřche do winizy twojeho řnjesa, řo by řa njeho, řa řesuřa, džęłat? Sa řesuřa řiwy byl? Abó hiřčje niz? Přčezó hiřčje niz. Bóh čže ř tobu licžicž. Njewidžiš wulki dołh řkomdženeho hnadneho cžaka? řkomdženeje lubořčje? řkomdženeho džęła na duřhi? D liřčje pada, lęta bęža, lętny cžak je řo minyl!

Tuř wotucž! Wopomú řhutnořčž twojeho cžaka! Njekomdž řo! Nimař řaneho cžaka wjazy řhubicž. řbóžnika dyrbiř męcž. Krocžel dyrbiř cžinicž, wulku krocžel ř twojeho řtareho řiwjenja do řhodženja řa řesuřom! řeli řo řo njewobrocžiš, je twoje řiwjenje řa tobu řhubjene a węcžnořčž přčed tobu teř. Lętny cžak je řo minyl. řtaraj řo wo řwoju duřču!

řdnř w nařčich zyrřwinnych řnihach řa řemřętnych aowu řtronu řapocžnu a řmuhi cžahnu, jenu po druhej, mje řoždy ras myřł hnuje, čžeje mjeno drje budže na řchle řyncžłach řtejecž? Ničto to njewę. Ničto teř węřny njeje, řo jemu teř jenoř bliřřhi džęň řłuřha. A tola jich wjele ničó njecžini, řo byču řwoju duřču wumóhli.

D řo by ty hotowy byl! To tola řoždy řacžuwa: dyrbi nęřčto řrařne byčž, hotowy byčž řa węcžnořčž. Wot ptařow čžemy wuknycž, řiř cžahnu do cžopliřčich řrařinow. řdnř cžuja: Lętny cžak je řo minyl! potom je ničó wrocžó nje-džerži, ani cžopke hnęřdo ani pořlednje řłoncžne pruhi — potajna mój je wabi do dalokęho řraja, řiř řymu a řněh njeřnaje a hđžeř nad wyřokimi palmami cžopke řłoncžne njebjó řteji. —

řak dyrbi teř nařčha duřčha řwoje řchidła hibacž ř njebjęřam. „Nę, nę, wón njeje tu, dom duřche je horřach, hđžeř we řwętle řu.“ Pořčelmy wřčędnje řwoju duřču w modlitwje po pucžu horje ř Bohu, řo pucž řnaje, hđň řęła řa nař ř tutoho řwęta cžahnycž! Čžemy řoždy džęň řa řuku biblije byđlenja nařčeho njebjęřteho řrala přčęthodžicž, řo je nam řnate njebjęřte řerusalem! Čžemy řej pak přčede wřčęm wot toho, řiř je řiwjenje, daricž dacž řiwjenje ř Boha. ře řhryřtuř moje řiwjenje, potom řmjercž moje dobyče. Potom njęch řwęť řańdže, my nad řachodnořčžu a próřom dobudžemy. To je tón wulki rořdžel mjes džęcžimi řwęta a Bóžimi džęcžimi. řamnych řiwjenje w mucžnym podacžu wuřłincži, dołelž to na řwęcze hinař njeje. Bóže džęcži pak ř jařnymaj wocžomaj do dalřčeho přchichoda pohladuja — tam řrona řiwa, tam wjerči řłoteho męřta řo řwęcza.

W řlpach ras towarřtwo pucžowariow přhiřładowařčhe, řak řo řłoncžło řhowařčhe. Ničto řłowcžłó njeręcžęřčhe. A jako pořlednja pruha wuhajny, řary muž cžicho řapęwa: „Wřčah ř Boha řłoncžłó druhe, řař moja duřčha cžuje, mój řesuř we mni řęřhadža.“

řak dyrbi byčž: řłoncžłó řo řhowa, lętny cžak řo minje — njęch je! řdnř mamy jenoř řesuřa we wutrobje — to řłoncžłó nam řwęcži do węcžnořčje.

Mój Božo, ty řy mój Bóh.

Mój cžak řteji we twojej ruzy. řomhaj nam we wřčit-
łich řtrachach a nuřach a wumoj nař w pořlednjeř nuřy.

I.

řłóř: řo řwojim hłowu.

Sčto wę mój řonž, řmjercž moju w řwęcze!
Džęň pořledni mój na řemi?
Tu řnježi řachod, řmjercž a mřęcze!
řmjercž cžęłnu hętu rořlemi.
Cžak řróťki my tu řiwi řmy,
řmjercž přhińdže — wumřęcž dyrbiwy!

řrijaduj twój dom! ty budžeřč wumřęcž!
řak řłowo Bóže praji nam,
Čžęřč ř potutu řo dlęje řomdžicž?
Sčto wę, hđň řmjercž teř přhińdže ř nam —
řłaj, řhutna přhińdže hodžina,
We řmjercži džemy je řwęta!

Sčto wę mój řonž, řmjercž moju w řwęcze,
Mój pořledni džęň na řemi?
Tu byđlu ja we řmjertnej hęcze,
řłop jejny řo tu rořlemi.
My přhińdžemy a džemy řař',
Tu w řwęcze řróťki je nařč cžak!

řriecž cžęła cžak, řo wjecžor bliři.
řak rucže džęň nařč nimo je!
To řłonžo řwoje pruhi niři,
řso řhowa, nój tu nařtanje.
Wucž, Bóžo, mje to wopomnicž:
řo dyrbiu ř tutoh' řwęta hičž.

Sčto wę mój řonž? řak řpęwam řařo,
A moju řmjertnu hodžinu? —
D wulki, řhutny, hnadny cžako,
řo tebję prawje nařožu! —
řaj Bóžo, twojoh' řuřha mi,
Mi pomhaj ř węcžnej řbóžnořčži!

řso lęta nařčhe rucže minu,
Cžak mlodořčje přčęřróťki je.
Tu řjane řóže bórřny řhinu —
Tu řwęťka řcžęje — wotpadnje.
Wřčę cžęła džęja do rowa,
řo próřny w řemi wotpocžnja!

řón cžłowjeř je řař trawna řwęťka,
řak řcžęje, wjadnje, řahinje —
řsej cžini řtarořčje dopřęđa
A wřčó do řruřow rořpadnje.
řo řróťki cžak wřčó nimo je —
řmjercž wjedže nař do węcžnořčje!

řak nahle teř tu ludžo wumru —
řdnř Bóh nařč řnjese to dopuřčči.
řař đym we węťje rucže řańdu,
Tu jędyn druřoh' wopuřčči.
řak řachodne wřčó řemřęte je,
To řoždy džęň nam pořaže.

Se starodawnych časow.

(Pokrəcəwanje.)

Drje niz mjenje wótrje hacž wotpušć sakudžuje Berthold Regensburgski putnikowanje do Nachena abo Roma abo do Compostella w Španiskej. So bñšćežo so na czahach putnikow (Wallfahrten) móhli wobdželicž, pschedawacže wy wasche kubla, tak so žona a džeczi do nusy pschindu. Potom tam cžehnjecže, žortujo a so žmėjo, a spěwarče hdy jedyn „paternoster“ — Wótczenasch — a so formicže, tak so wjele tucžnišchi domoj pschihadžecže, hacž to bñšćežo, jako wotpucžowaschće, a potom wěšće wjele powědacž wo tym, šhtož scže widželi. Šhto by ty w Compostella namakaš, tam pschischedšchi? — Šlowu šwj. Jakuba! — To šu morwe košće a morwy nop. Tón lěpschi džěl je w njebjesach.

Praj, šhto namakaš ty tu domach pschi płocže twojeho dwora, hdyž měšnik mšchu w Božim domje spěwa? — Ty namakaš tu žiweho Boha a žiweho cžłowjeka i tej mozu a i tej šnłnošću, i kotrejž wón tež w njeby je.

Sa šrědk, tupe a horde wutrobny stulecž a k pokucže do wjesć, wužiwa Berthold jara hušto Bože šhłostanja a cžwile hele, kotrejž i pižanymi barbami moluje. Ty pak namakaš w jeho předowanjach tež městna, hdyž wón na „zunjej harije“ hraje. Wón wopižuje šwojim pschipožłucharjam wschu hnadu a šmilnošć, kotruž Bóh na cžłowjekow je naložil. Šswjatny a Šhryštuka pokajuje jim w jažnym bñšćežu jako pschikladny. Žene i jeho najkrašnišchich předowanjow jedna wo šlowje i předowanja na horje: „Šbóžni šu cži, kiž šu cžišteje wutrobny, pschetož woni budža Boha widžecž!“ W nim reka tam: „Šdy by ty k cžłowjetej, kotruž je nětk pola Boha, prajiš: Ty maš 10 džeczi na šemi. Šim wschém dyrbiš ty cžescž a kublo hacž k ič žmjerczi i tym nakupicž, so ty jenož tak dołho kaž ruku wobwjertnjesh, wot Boha prjecž a potom na pschezo šako na njeho hladaš, — tón cžłowjek to njeby cžiniš.“ Wo tym wschaf, so dyrbi to nowe žiwjenje i toho šnowanarodženeho wurošć, kaž nowe hałožki i dobreho šchcžepka, kotruž je do stareho šhtoma šschcžepjenn, wo tym wón nicžo njewě.

Se wschey šhutnošću wón napomina, so njebychu i pokutu cžakali. Nichtó njeh so njeda wot rapakow šjebacž, kotrejž nastajnje wołaju: „Cras! cras! jutšje, jutšje!“ (cras je po łacžonštu a reka po šerbštu jutšje). Ně, kóždy pošłucha radšcho šwěru na hołbje, psches kotrejž šwjatny Duch woła „Šodie! hodie! dženkša, dženkša!“ (hodie je po łacžanštu a reka po šerbštu: dženkša). Pokutu na šmjertnu hodžinu wotštorcžicž, je wulžny štrachne. Móžno drje je, so tež tehdy hišćežo k prawej pošłucže pschindžesh a tak hnadu namakaš, ale kaš njewěšte tole je, to je Berthold w šcžehowaznym wobrasu pokasaš: „Mžł šebi: wñško na žyrkwinej tšěšche by šedžało ptačatko a delešach by štaš šlepny, kotruž njeje ženje hišćežo šwětkje pruhi wohladaš. Tutomu šlepemu bychu dali prof do rukow, so by ptacžka tšělil. Kaž njewěšte je, so by tutón šlepny ptacžka trječil, tak njewěšte je, hacž cžłowjek, kotruž tu w cžmě hrěcha a šwěta woško bludži, w pošlednej hodžinje hišćežo na to prawe městno trjechi, na durje k šbóžnošći.“

Berthold wě, so njemóže i tajkim powšchitkownym napominanjom: „Wostaj šo njepraweho!“ cžlowejš wjele šapocžecž. Kóždy cžłowjek dyrbi šo wošebje roswucžicž a powucžicž; kóždemu dyrbi šo wošebje prajicž, kotreje njeprawdošće dyrbi šo hladacž. Wo šwojim waschnju, kotrejž rad we wobrasach rěcži, praji wón: „Wostaj šo šeho a cžin dobre! To drje je wěrnó! To je tón prawy pucž do njebjesh. Njewěš-li pak nicžo wjažny, mohł šo tola šabłudžicž. Žemu je tak,

jako by ty prajiš: „Wo kotrym pucžu du ja prawje do Regensburga? a ja bych wotmołwil: „To dži wschitke pucže, kotrejž do Regensburga wjedu a wostaj šo wschěch pucžow, kotrejž tam njewjedu!“ Pschi tym mohł cžłowjek lohko praweho pucža šmylicž, hdyž ty jeho njepokasaš na jedyn prawy pucž do Regensburga. Ty dyrbiš šo tuž dale wobhonjecž a naprašowacž — a šo niz špokojicž i tym powšchitkownym: Wostaj šo šeho a cžin to dobre! — hdyž nočžesh tola hišćežo praweho pucža šmylicž.“

(Pokrəcəwanje šcžehuje.)

Michalska wošada w Budyšchinje.

Wulki džěn cžescže bñšče njedžela 26. požnježa ša našchu lubu Michalsku wošadu a jejneho lubowaneho šararja knjesa Rjedu, kotruž po 38 lětach šwěrneje šlužby šwoje wotšalne předowanje džeržesh. Wotšar a dupa a wošebje klětkka běchu rjenje wupnyšene. Wulki Boži dom je šwojimi 1608 městnami bñšče hnydom pschepjelny. Š bokow Božeho wotšarja štejachu šhorhoje 5 woješkich towarštow. Žyrkwinsžy šastupjerjo běchu wschitžny pschischi, so bychu knjesej šararjej i pschewodženjow k Božemu wotšarjej šwoje počžescžowanje wopokasašali. Šhór pod knjesom šantorom Polakom krašnje šanješe: „Knjesowa hnada“, šestajane wot knjesa šantora na wuščłuhje Kaplerja. Wotšalne předowanje knjesa šararja Rjedy bñšče na Žap. škutki 20, 32 šakožene. Š šajkej šwjatej nutrošću wulke pošłucharštwo tuto hnujaze předowanje šhšchesh, w kotrymž předaš šwoju džakownošć a ponižnošć, šwoju nadžiju a šwoje dobroproščenje ša drohu wošadu wupraješhe! Na nišho njeje šapomnil pschi šwojim wutrobnyš džakowanju. Žeho najšrudnišche je bylo, so je jeho jenicžki šyn we wójnje padnyš. Wo předowanju mužški šhór Židowškeho woješkeho towarštwu wušpěwa: „Šswjatny, šwjatny, šwjatny je tón Knjes“, a na to pschi wotšarju rěcžachu k. měšćčanški rada Šjetasch, Šeremiaš nad Šatarježami a duchowny Tisheš. Knjes měšćčanški rada pschepoda pschipošnawaze pižmo wot města Budyšchina i jara počžescžowaznymi šlowami. W mjenje žyrkwinskeho šastupjerštwu k. Šeremias i wutrobnyšmi a na wscho pokasowaznymi šlowami knjesej šararjej džak žyše wošady wupraji. Ša bratrowštwo a wschu lubošć šo duchowny Tisheš džakowasche. Tak pschindže wošomiš, na kotrymž knjes šarar Rjeda pošledni krocž Bože požohnowanje špěwasche. Šswoje žyše šastojniške džělo je Michalskej wošadže wěnowaš. Žeho mjeno je do štawišnow tuteje wulkeje wošady i cžescžu šapižane. Džakowna a šwěrna wošada jemu pschiwužuje a jemu rjany wjecžor žiwjenja pscheje. Bóh daj, so njeby trjebaš Budyšchin wopušćicž, ale so by tudny wobnydenje namakaš! Wošadni budža šo pschezo wješelicž, hdyž jeho hišćežo dołhe lěta štroweho wohladaja. Bóh jemu šaplacž hnadnje wschitku šwěrnošć šlužby w Božej winižy.

Kaž je šhšchecž, njeje hišćežo wucžinjene, hacž šmě měšćčanška rada druhe městno pschi Michalskej žyrkwi wušpižacž abo hacž konsistorštwo šebi tole prawo žada. Dla wulkošće tuteje wošady dyrbjašo šo to hnydom rošbudžicž, so by šoršny druhi duchowny mohł šwoje městno nastupicž.

Žyrkej a štat.

— Šwangelšto-lutherške krajne konsistorštwo wušjewja šcžehowaze: Ša nowu Lubišku šuperintendenturu je wot 1. okt. šem knjes š. prim. Šranka w Lubiju ša šuperintendentu poštajeny. Šamne tšiči šuž. šuperintendentury njehodža

ko hišćeje wobhadźić a hu tohodla nashwilnje pod kommi-
sarišće sastaranje stajene. Budyšchtsu a Žitawsku superinten-
denturu sastupuje knjes tajny zyrkw. rada Rosenkranz, do-
talny duchowny rada pschi dotalnej konsistorialnej wyschnosczi
wokrježneho hejtmanstwa w Budyšchinje, a Kamjensku k.
wyschski zyrkw. rada Neumann w Kamjenzu, superintendent
na wotpoczińku. — Kóždy s tutnych knjesow tworí hromadže
s wokrježnym zyrkw. radu k. wysch. zyrkw. radu dr. Tho-
masom w Budyšchinje jedyn wokrježny zyrkw. hamt; hu to
potajkim schyri, sa kóždu superintendenturu jedyn. Sa zylu
Saksku hu pjećo wokrježni radojo postajeni; kóždy ma wěstu
liczbu superintendenturow sobu sastawacž. Tuczí pjećo ra-
dojo pschewořmu te džěla, kotrež mějachu hacž dotal pod starej
wustawu w herbskich krajach hamtszy hejtmanojo a we Lužicy
wokrježny hejtman a hišćeje jedyn jurista wobstaracž. So hu
jenož pjećo sa 31 superintendenturow postajeni, scžěhuje s to-
ho, so chze krajna zyrkej, hdžež jenož móžno lutowacž. Hacž
budže to s tutymi pjećomi na pschězo došč, je druhe pra-
schenje; wo tym powuczi naž pschichod.

— Esobotu do 1. oktobra pschindže presidenta nascheje
krajneje zyrkwje dr. Böhma s konsist. radu Dinterom na wo-
krježne hejtmanstwo, so by ho s dotalnymi sastojnikami kon-
sistorialneje wyschnoscze rosžohnowal, mjenujzy s k. wo-
krježnym hejtmanom dr. Richterom, tajnym zyrkw. radu Ro-
senkranzom a wysch. wyschn. radu dr. Simonom. Wón wu-
praji jim džak krajneje zyrkwje a pschepoda snamjenja pschi-
pósnacža a džata.

Tohorunja hu sastupjerjo lužiskeho duchownstwa pola tu-
tých knjesow pobyli a ho w mjenje duchownych s nimi rosžoh-
nowali; pschi tutej skladnosći hu wot duchownych wjetšcha
suma pjenjes sa jedyn kšesćizijanski skutk luboscze nawdata.
Tuton sawostanje pschi tutym skutku luboscze wobstejo jako
Rosenkranzowe wustajenje.

Wschelke s bliska a s daloka.

W Budyšchinje bě Michalsku hrjedu popořdnju Macziza
Sserbika Sserbow do shromadzišny powořala. Tuta posticzi
nam pschede wschěm pschednosćki a to tš jara sajimaze. Přeni
džeržesche pschednyda Maczizy, knjes just. rada dr. Herrmann
wo starých puczach we Lužicy. W druhim rosprawjesche nam
knjes wucžer Krawz s Budyšchina wo herbskich ležownosćnych
mjenach. Jako tšeczi pschednoscher rosłoži kņejs Lorenz-Sa-
leški pschiczišny sahuby Sserbow. Bě tam rjana liczba pschipo-
řkucharjow, tola bych wschěm njewšhitomnym pschal, so bychu
tam tež byli a pschipořkuchali. Nječ tuta pořasta jich wjazy
nawabi, so na pschichodne shromadzišny Maczizy Sserbskeje
pschindu. Drobnisheho hu nasche „Sserbske Nowiny“ w czišle
228 pschinjeřke. Nječ tam kóždy to cžita, sčtož tu ruma dla
njemóžemj nadrobnischo rospřacž. Hižo napřkma pschednosć-
kow wschěm praja, so ho tu wo praschenja jednasche, kotrež
dyrbjale wschěch jimacž, niz najpořlesy tež naschich ratarjow.

Sserbika předaršta konferenza pscheproschuje wschěch herbs-
kich duchownych na Michalsku shromadzišnu, kotruž je sa
schtwórtk 14. oktobra dopořdnja 3/4 10 hodžin do Sserbskeho
doma powořala. Ma ho wo wschelakich wažnych naležnosćach
jednacž, tuž hu wschitzy naležnje pscheproscheni, so bychu
pschischli.

Do lužiskich wořadow. Wokrježne hejtmanstwo jako
konsistorialna wyschnoscž je fararjam řwoje pořlednje kopje-

no sa powjescže a wufasny pořkalo. W tutym ho na přenim
městnje tež rosžohnuje s wořadami, kotrež hacž do 30. sept.
pod jeho dohladowanjom stejachu; s tutoho tu něščto po-
damy: Džen 1. oktobra tutoho lěta je měšnik w swontownym
wuwiczu nascheje krajneje zyrkwje, wořebje pař nascheho
zyrkwineho sarjadowanja we Lužicy Nječ je ho tež w běhu
lět to a tamne w naschej Lužicy a jeje zyrkw. sarjadowa-
nju pscheměniko, so by bóle s herbskimi krajnami psches-
jene bylo, wěšte wořebiteoscze hu tola wořale, wořebje
štejnischcžo wokrježneho hejtmanstwa. Duchowny rada hu je-
mu hacle 1821 pschidžěleny; 1863 štupi Lužiza pod wysche
dohladowanje krajneho konsistorija a 1868 hu tež tu nowe
sarjadowanje zyrkwineho pschedstějicžerštw a synodny pschi-
jate. Tute wořebite wobstejnoścze hu, dokelž pschiměrene lu-
žiskemu wořebitemu waschnju, sa zyrkwine žiwjenje a wořa-
dy spomožne byle. Tež je shromadne džělo tuteje wyschnoscze se
wořadami dobre bylo. Wosjewjenje skóncža s tym, so pokajuje
na to nowe, sčtož nětko pschindže; mjensche zyrkwine wokrježny
směja skladnosć, lěpje a spomožnischo sa zyrkwine žiwjenje
skutkowacž, a nowym wokrježnym swjastkam wořadow budže
lóžischo, nadawki wuwjescž, kotrež jenotliwym wořadam njebě
móžno. A potom tam rěka: „Wustawa je pař, hdnyž wyřoko
pschindže, jenož sepjera, niz žórko nabožneho žiwjenja. Tuto
móže jenož kšćecž a rošč, hdnyž sa wořady a jich wodžerjow
wořtanje hłowa a wjednik, kotremuž nowa kaž stara wustawa
cžescž dawa: „Jesuf Khrystuf wčžera a dženk a tón řamny
tež do wěcžnosćje!““

S Kalez. Dženka hu nowy Kalezanski farar, knjes
duchowny Riota, sapokasany. Je snate, so je wón jako Němž
herbsku rěč derje nawuknył. To je cžim bóle swjěželaze ně-
kole, hdnyž pocžinaja herbszy duchowni tež w Sakskej pobra-
chowacž. Tuž pschewemj jemu pschi pschihadže do Sserbow
Bože žohnowanje do noweho sastojštw, so by jo wufonjal
Bohu s cžescži, Sserbam a Němžam s žohnowanju.

S Ketz. Nasche zyrkwine sastupjerštw je řebi sa pře-
njeho fararja wufwoliko k. duchowneho Konika. Wón pořha-
dža drje se řerbškeje řwójbny, tola njeje wjazy Sserb; je był
zyl cžas s miřionarom, potom pař ho do řlužby nascheje sak-
skeje zyrkwje wróćil. Tak je s přenim řarškim městnom Ketz-
čanškeje wořady — na druhim skutkuje hišćeje knjes farar
Waltar Mrořak — sažo jene řerbške řarške městno sa Sserbow
shubjene. To tu dženk sa řapřujemj, ho wořtajiwšchi toho psche-
pytowacž winy tutoho schodowanja.

W Lubiju budže njedželu 17. oktobra dopořdnja w 9 ho-
džinach řwjatocžna Boža řlužba. Krajny biskop D. Thmels
sapokasa noweho superintendentu kņjesa řararja primari-
uša Franku. Dokelž krajny biskop pschi tutej skladnosći nje-
móže pschiamknyč wopyt wořadow Lubijskeho wokrjeřa, by-
wajo řadžewany s druhimi wažnymi nadawkami, shromadža
řa duchowni Lubijskeje superintendentury k tutej wořebitej
Bože řlužby w Lubiju. Tak dostanje tuta Boža řlužba wo-
řebity wufnam. Lubijska superintendentura řjednocža 35 wo-
řadow a wořadu Wulkeje Eskóžny do zřka a je po liczby
wořadow najwjetšcha s tych schyrijoch superintendentur.

Wistowanje: K. w N. sa 20. po řwj. Tr. — K. w B. sa
21. po řwj. Tr. (kermuscha). — Sa reformaziški řwjedžen a
sa 23. po řwj. Trojizy??